TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. vasario 15 d. *

Byloje C-239/05

dėl *Hof van Beroep te Brussel* (Belgija) 2005 m. gegužės 30 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2005 m. birželio 3 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

BVBA Management, Training en Consultancy

prieš

Benelux-Merkenbureau,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai R. Schintgen, P. Kūris (pranešėjas), G. Arestis ir L. Bay Larsen,

* Proceso kalba: olandų.

generalinė advokatė E. Sharpston,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Benelux-Merkenbureau*, atstovaujamos *advocaten* L. de Gryse ir B. Dauwe,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos M. Lumma,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos N. Rasmussen ir H. van Vliet,

susipažinęs su 2006 m. liepos 6 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1, toliau – direktyva) išaiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas byloje *BVBA Management, Training en Consultancy* (toliau – MT & C) prieš *Benelux-Merkenbureau* (Beniliukso prekių ženklų tarnyba, toliau – BBM) dėl pastarosios atsisakymo, MT & C. pateikus paraišką, kaip prekių ženklą įvairioms prekėms ir paslaugoms įregistruoti žodinį žymenį „The Kitchen Company".

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Pagal direktyvos pirmą konstatuojamąją dalį jos tikslas yra suderinti valstybių narių įstatymus, siekiant pašalinti skirtumus, galinčius sudaryti kliūčių laisvam prekių judėjimui, laisvei teikti paslaugas bei iškraipyti konkurenciją bendrojoje rinkoje.

4 Tačiau, kaip matyti iš direktyvos trečios konstatuojamosios dalies, ja nesiekiama įgyvendinti visiško valstybių narių prekių ženklų įstatymų suderinimo ir ji apsiriboja tų nacionalinių įstatymų nuostatų, kurios turi tiesioginės įtakos vidaus rinkos funkcionavimui, suderinimu.

5 Direktyvos penktoje konstatuojamojoje dalyje pabrėžiama, kad valstybėms narėms paliekama teisė savo nuožiūra nustatyti prekių ženklų registravimo procedūros tvarką, ypač prekių ženklų registravimo procedūros formą.

6 Direktyvos septintoje konstatuojamojoje dalyje pažymima, jog valstybių narių įstatymų dėl prekių ženklų suderinimo tikslams pasiekti reikia, kad teisės į registruotą prekių ženklą įgijimo ir jos išlaikymo sąlygos visose valstybėse narėse būtų vienodos ir kad būtų pateiktas baigtinis atsisakymo registruoti arba prekių ženklo negaliojimo priežasčių, pavyzdžiui, jokio skiriamojo požymio nebuvimas, sąrašas.

7 Direktyvos 3 straipsnyje „Atsisakymo registruoti ir negaliojimo pagrindai" nustatyta:

„1. Toliau išvardyti žymenys nebus registruojami arba, jeigu įregistruoti, galės būti pripažinti negaliojantys:

<...>

b) prekių ženklai, neturintys jokių skiriamųjų požymių;

c) prekių ženklai, susidedantys tik iš žymenų arba požymių, kurie prekyboje gali būti naudojami pažymėti rūšį, kokybę, kiekį, paskirtį, vertę, geografinę kilmę arba prekių pagaminimo ar paslaugų suteikimo laiką, arba kitas prekių ar paslaugų savybes;

<...>

3. Nebus atsisakoma registruoti prekių ženklo arba, jei jis įregistruotas, 1 dalies b, c arba d punktuose nurodyta tvarka nebus pripažįstamas negaliojantis, jeigu iki paraiškos registruoti padavimo datos ir vėliau naudojamas prekių ženklas įgijo skiriamąjį požymį. Bet kuri valstybė narė gali papildomai numatyti, jog ši nuostata taikoma ir tada, kai skiriamasis požymis buvo įgytas po paraiškos registruoti padavimo arba registravimo datos.

<...>" (Pataisytas vertimas)

8 Direktyvos 13 straipsnyje „Atsisakymo registruoti ženklą, registracijos panaikinimo ar prekių ženklo pripažinimo negaliojančio tik tam tikroms prekėms ar paslaugoms pagrindai" numatyta:

„Jeigu pagrindai, dėl kurių atsisakoma įregistruoti prekių ženklą, panaikinti registraciją ar pripažinti jį negaliojantį, egzistuoja tik tam tikroms prekėms ar paslaugoms, kurioms jis buvo prašomas įregistruoti ar įregistruotas, atsisakymas įregistruoti, registracijos panaikinimas ar prekių ženklo pripažinimas negaliojančio taikomas tik toms prekėms ar paslaugoms." (Pataisytas vertimas)

Nacionalinės teisės aktas

9 Bendras Beniliukso prekių ženklų įstatymas buvo pakeistas (pakeitimai įsigaliojo 1996 m. sausio 1 d.) 1992 m. gruodžio 2 d. Protokolu dėl šio įstatymo pakeitimo (*Moniteur belge*, 1996 m. kovo 12 d., p. 5317, toliau – Beniliukso prekių ženklų įstatymas), siekiant perkelti direktyvą į trijų Beniliukso valstybių narių teisę.

10 Beniliukso prekių ženklų įstatymo 1 straipsnyje numatyta:

„Individualiais prekių ženklais laikomi pavadinimai, priešiniai, atspaudai, antspaudai, raidės, skaičiai, prekių ar pakuočių formos ir visi kiti žymenys, leidžiantys atskirti įmonės prekes.

<...>“

11 Beniliukso prekių ženklų įstatymo 6a straipsnyje nustatyta:

„1. Beniliukso prekių ženklų tarnyba neregistruoja pateikto prekių ženklo, kai mano, kad:

a) pateiktas žymuo nėra prekių ženklas 1 straipsnio prasme, būtent dėl to, kad neturi jokio skiriamojo požymio, kaip numatyta Paryžiaus konvencijos 6d straipsnio B dalies 2 punkte;

<...>

2. Atsisakymas įregistruoti prekių ženklą turi būti susijęs su visu ženklą sudarančiu žymeniu. Jis gali būti apribotas tik viena ar keliomis prekėmis, kurioms žymėti yra skirtas šis ženklas.

3. Beniliukso prekių ženklų tarnyba nedelsdama raštu informuoja pareiškėją apie savo ketinimą visiškai ar iš dalies atsisakyti registruoti prekių ženklą, nurodydama atsisakymo registruoti pagrindus ir sudarydama galimybę jam atsakyti per terminą, kurį numato nuostatai dėl įgyvendinimo.

4. Jei Beniliukso prekių ženklų tarnyba per nustatytą terminą neatsiėmė prieštaravimų, prekių ženklo registracija atmetama visa ar iš dalies. Beniliukso prekių ženklų taryba nedelsdama raštu informuoja pareiškėją, nurodydama atsisakymo registruoti pagrindus ir galimybę apskųsti šį sprendimą, kaip nurodyta 6b straipsnyje.

<...>"

12 Pagal Beniliukso prekių ženklų įstatymo 6b straipsnį:

„Pareiškėjas per du mėnesius nuo pranešimo, nurodyto 6 a straipsnyje (4 dalis), gali paduoti skundą Briuselio *Cour d'Appel*, Hagos *Gerechtshof* ar Liuksemburgo *Cour d'Appel*, siekdamas, kad prašomas prekių ženklas būtų įregistruotas <...>."

13 Galiausiai prekių ženklų ar paslaugų registracijos procedūroje BBM remiasi prekių ir paslaugų klasifikacija, kurią įtvirtina peržiūrėta ir iš dalies pakeista 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutartis dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti (toliau – Nicos sutartis), kurios šalys yra visos trys Beniliukso valstybės.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

14 2000 m. balandžio 7 d. MT & C, ieškovė pagrindinėje byloje, pateikė BBM paraišką įregistruoti žodinį žymenį „The Kitchen Company" kaip prekių ženklą tam tikroms Nicos sutarties 11, 20 ir 21 klasių prekėms ir 37 bei 42 klasių paslaugoms.

15 Prekės ir paslaugos, kurioms prašyta suteikti prekių ženklo apsaugą, buvo nurodytos kiekvienoje konkrečioje klasėje. Dėl 21 klasės paraiškoje nurodyti virtuvės reikmenys, stalo indai ir virtuvės įranga iš stiklo, porceliano, ne brangiųjų metalų, sintetinių medžiagų ir fajanso.

16 2001 m. balandžio 24 d. tarpiniu ir 2002 m. vasario 25 d. galutiniu sprendimais BBM pranešė apie atsisakymą įregistruoti žodinį prekių ženklą „The Kitchen Company", nes nebuvo skiriamojo požymio Beniliukso prekių ženklų įstatymo 6a straipsnio 1 dalies a punkto prasme.

17 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad BBM nepateikė išvadų atskirai dėl kiekvienos prekės ir paslaugos, kurioms buvo prašoma apsauga, bet nusprendė, kad pateiktas žymuo neturi jokio skiriamojo požymio visos siekiamos apsaugos atžvilgiu.

18 MT & C padavė skundą *Hof van Beroep te Brussel* (Briuselio apeliaciniam teismui), prašydama panaikinti ginčijamą sprendimą ir nurodyti BBM įregistruoti prekių ženklą visoms prašomoms klasėms arba, nepatenkinus pirmojo prašymo, klasėms, kurioms teismas manys, kad pateiktas prekių ženklas turi skiriamąjį požymį.

19 *Hof van Beroep te Brussel* patvirtino BBM sprendimą, pagal kurį žodinis žymuo „The Kitchen Company" neturi jokio skiriamojo požymio visų registracijos paraiškoje nurodytų prekių ir paslaugų atžvilgiu, išskyrus kai kurias 21 klasės prekes.

20 Šiuo klausimu *Hof van Beroep te Brussel* nurodo, kad tarp prekių ženklų, priklausančių šiai klasei, aprašomasis prekių ženklo pobūdis gali būti priskirtas tik virtuvės reikmenims dėl jų rūšies ir paskirties. Dėl kitų prekių prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad žodžių derinys „The Kitchen Company" paprasto vartotojo sąmonėje nesukėlė spontaniškos kalbinės prekių paskirties asociacijos. Todėl, priešingai BBM nuomonei, šis teismas mano, kad nesant prekių ženklo aprašomojo pobūdžio ir dėl to, jog BBM nepateikė jokio kito atsisakymo įregistruoti pagrindo ar jis išvis nebuvo aptartas, šių prekių atžvilgiu jis vis dėlto turi skiriamąjį požymį.

21 Tačiau, remdamasi 2003 m. gruodžio 15 d. *Cour de justice Benelux* (Beniliukso Teisingumo Teismas) sprendimu *BBM prieš Vlaamse Toeristenbond* (byla A 2002/2), BBM prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme tvirtina, kad jis negali nagrinėti papildomo MT & C prašymo, nes ši neprašė registracijos tik kai kurioms prekėms nei savo pradinėje paraiškoje, nei skunde BBM, ir kad šis teismas negali nagrinėti paraiškų, dėl kurių nebuvo priimtas BBM sprendimas ar kurios nebuvo jai pateiktos.

22 *Hof van Beroep te Brussel* visų pirma mano, kad iš 2004 m. vasario 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Koninklijke KPN Nederland* (C-363/99, Rink. p. I-1619) matyti, jog kompetentinga valdžios institucija turi svarstyti prekių ženklo paraišką dėl kiekvienos prekės ir paslaugos, kuriai prašoma apsaugos, ir kad ši institucija gali padaryti skirtingą išvadą, atsižvelgdama į svarstomas prekes ar paslaugas. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad iš to turėtų logiškai išplaukti, jog tokiu atveju minėta valdžios institucija turi nurodyti šias išvadas tarpiniame ir prireikus galutiniame sprendimuose, kuriais atsisakoma įregistruoti prekių ženklą.

23 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat nurodo, kad neatmetama galimybė, jog reikšmingi faktai ir aplinkybės pasikeičia tarp to momento, kai kompetentinga valdžios institucija priima sprendimą, ir to momento, kai teismas nusprendžia dėl skundo, paduoto dėl šio sprendimo.

24 *Hof van Beroep te Brussel* mano, kad pagal tokias teisės nuostatas, kokios, pavyzdžiui, įtvirtintos Beniliukso prekių ženklų įstatymo 6a ir 6b straipsniuose, kompetentingos valdžios institucijos praktika nuspręsti, kaip yra pagrindinėje byloje, kad pateiktas žymuo neturi jokio skiriamojo požymio visai prašomai apsaugai, nepateikiant išvadų atskirai dėl kiekvienos iš prekių ir paslaugų, gali sutrukdyti skundą dėl tokio sprendimo nagrinėjančiam teismui atsižvelgti į visus reikšmingus faktus ir aplinkybes. Iš tikrųjų atsisakymo registruoti prekių ženklą pagrindų nenurodymas tik vienos iš registracijos paraiškoje nurodytų prekių atžvilgiu, tačiau nurodymas kitų prekių atžvilgiu, gali būti reikšminga aplinkybė vertinant šią paraišką. Tačiau nesant galutinės išvados, pateiktos atskirai dėl kiekvienos prekės ar paslaugos, šis teismas negali iki galo vykdyti savo priežiūros funkcijos, nes nacionalinės teisės aktai jam leidžia priimti sprendimą tik dėl kompetentingoje institucijoje nagrinėtų klausimų, dėl kurių buvo priimtas sprendimas.

25 Tokiomis aplinkybėmis *Hof van Beroep te Brussel* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar prekių ženklų tarnyba, išnagrinėjusi visus su absoliučiu atmetimo pagrindu susijusius reikšmingus faktus ir aplinkybes, savo tarpiniame ir galutiniame sprendimuose (dėl prekių ženklo registracijos paraiškos) privalo atskirai pateikti išvadą dėl kiekvienos prekės ir paslaugos, kuriai buvo prašoma suteikti apsaugą?

2. Ar reikšmingi faktai ir aplinkybės, į kuriuos turi atsižvelgti skundą dėl prekių ženklų tarnybos sprendimo nagrinėjantis teismas, gali skirtis atsižvelgiant į laikotarpį, praėjusį tarp dviejų <...> sprendimų priėmimo, ar šis teismas turi remtis tik tais faktais ir aplinkybėmis, kurie buvo prekių ženklų tarnybai priimant sprendimą?

3. Ar pagal <...> Teisingumo Teismo išaiškinimą (pirmiau nurodytame) sprendime (*Koninklijke KPN Nederland*) draudžiama teismo kompetenciją reglamentuojančius nacionalinės teisės aktus išaiškinti taip, kad pagal juos šis teismas negali atsižvelgti į pasikeitusius reikšmingus faktus ir aplinkybes arba priimti sprendimo dėl prekių ženklo skiriamojo požymio (atskirai) dėl kiekvienos prekės ir paslaugos?"

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

26 Savo pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar direktyva turi būti aiškinama taip, kad kompetentinga valdžios institucija, atsisakydama įregistruoti prekių ženklą, savo sprendime turi nurodyti išvadą, kurią padarė dėl kiekvienos registracijos paraiškoje nurodytos prekės ir paslaugos, nepaisant to, kaip ši paraiška buvo suformuluota.

Teisingumo Teismui pateiktos pastabos

27 BBM nuomone, tai, kad atsisakymo registruoti pagrindo buvimas turi būti įvertintas atsižvelgiant į prekes ar paslaugas, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, ne visada reikalauja atskirai dėl kiekvienos paraiškoje nurodytos prekės ar paslaugos nurodyti priežastį, dėl kurios reikia arba ne atsisakyti registruoti.

28 Tačiau Vokietijos vyriausybė mano, kad kompetentinga valdžios institucija savo sprendime turi nurodyti išvadą, kurią padarė dėl kiekvienos prekės ir paslaugos, kurioms prašoma prekių ženklo apsauga. Vis dėlto ši institucija galėtų nenurodyti šios išvados būtent dėl kiekvienos minėtos prekės ir paslaugos, jeigu būtų galima sugrupuoti kai kurias iš tų prekių ar paslaugų, kurių atžvilgiu žymens galimybę būti saugomam reikėtų vertinti identiškai.

29 Europos Bendrijų Komisijos manymu, kompetentinga valdžios institucija turi motyvuoti savo sprendimą atsisakyti registruoti prekių ženklą visoms prekėms ir paslaugoms, kurioms prašoma registracija. Tačiau ji gali pateikti tik bendrus motyvus, jei mano, kad jie galioja visoms nurodytoms prekėms ir paslaugoms.

Teisingumo Teismo vertinimas

30 Pirmiausia reikia priminti, kad atsisakymo registruoti pagrindų, išdėstytų direktyvos 3 straipsnyje, nagrinėjimas, atliekamas pateikus registracijos paraišką, turi būti išsamus ir baigtinis, kad būtų užkirstas kelias netinkamam ženklų įregistravimui (minėto sprendimo *Koninklijke KPN Nederland* 123 punktas ir cituota teismo praktika).

31 Be to, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, jog dėl to, kad prekių ženklą visada prašoma įregistruoti paraiškoje nurodytoms prekėms ir paslaugoms, klausimas, ar galima atsisakyti registruoti dėl vieno iš direktyvos 3 straipsnyje išdėstytų atsisakymo registruoti pagrindų, turi būti nagrinėjamas būtent atsižvelgiant į šias prekes ar paslaugas (minėto sprendimo *Koninklijke KPN Nederland* 33 punktas).

32 Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, jog kai prašoma prekių ženklą įregistruoti įvairioms prekėms ar paslaugoms, kompetentinga valdžios institucija dėl kiekvienos prekės ir paslaugos turi patikrinti, ar nėra taikytini direktyvos 3 straipsnio 1 dalies pagrindai dėl atsisakymo įregistruoti, ir gali padaryti skirtingą išvadą, atsižvelgdama į svarstomas prekes ar paslaugas (minėto sprendimo *Koninklijke KPN Nederland* 73 punktas).

33 Be to, direktyvos 13 straipsnis numato, kad jeigu pagrindas, dėl kurio atsisakoma įregistruoti prekių ženklą, egzistuoja tik tam tikroms prekėms ar paslaugoms, kurioms jį prašoma įregistruoti, atsisakymas įregistruoti taikomas tik toms prekėms ar paslaugoms.

34 Iš to matyti, pirma, kad direktyvos 3 straipsnyje įtvirtintų atsisakymo registruoti pagrindų vertinimas turi būti atliekamas dėl kiekvienos prekės ar paslaugos, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, ir, antra, sprendimas, kuriuo kompetentinga valdžios institucija atsisako registruoti prekių ženklą, iš esmės turi nurodyti atsisakymo registruoti priežastis kiekvienos iš šių prekių ar paslaugų atžvilgiu.

35 Tokios išvados negalima paneigti ir tada, kai kompetentingai valdžios institucijai pateiktoje paraiškoje dėl visų prekių ar paslaugų papildomai nėra prašoma atitinkamo prekių ženklo registracijos atskiroms prekių ar paslaugų klasėms arba atskiroms prekėms ar paslaugoms.

36 Kompetentingos valdžios institucijos pareiga nurodyti atsisakymo registruoti prekių ženklą priežastis dėl kiekvienos prekės ar paslaugos, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, taip pat išplaukia iš esminio reikalavimo, kad dėl kiekvieno sprendimo, kuriuo nacionalinė valdžios institucija atsisako pripažinti Bendrijos teisės pripažįstamas teises, būtų galima atlikti teisminę kontrolę, skirtą užtikrinti veiksmingą šios teisės apsaugą, dėl tos pačios priežasties turinčią apimti motyvų teisėtumo nagrinėjimą (šiuo klausimu žr.1987 m. spalio 15 d. Sprendimo *Heylens ir kt.*, 222/86, Rink. p. 4097, 14 ir 15 punktus).

37 Tačiau kai tas pats atsisakymo pagrindas taikomas prekių ar paslaugų kategorijai ar grupei, kompetentinga valdžios institucija gali pateikti tik bendrus visoms nurodytoms prekėms ir paslaugoms motyvus.

38 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad direktyva turi būti aiškinama taip, jog kompetentinga valdžios institucija, atsisakydama įregistruoti prekių ženklą, savo sprendime turi nurodyti išvadą, kurią padarė dėl kiekvienos registracijos paraiškoje nurodytos prekės ir paslaugos, nepaisant to, kaip ši paraiška buvo suformuluota. Tačiau kai tas pats atsisakymo pagrindas taikomas prekių ar paslaugų kategorijai ar grupei, kompetentinga valdžios institucija gali pateikti tik bendrus visoms nurodytoms prekėms ar paslaugoms motyvus.

Dėl trečiojo klausimo antros dalies

39 Trečiojo klausimo antra dalimi, kurią reikia išnagrinėti, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar direktyva turi būti aiškinama kaip draudžianti tokį nacionalinės teisės aktą, kuris skundą dėl kompetentingos valdžios

institucijos sprendimo nagrinėjančiam teismui neleidžia priimti sprendimo dėl prekių ženklo skiriamojo požymio atskirai dėl kiekvienos prekės ir paslaugos.

Teisingumo Teismui pateiktos pastabos

40 BBM nurodo, kad ta dalimi, kuria klausimas susijęs su teismo kompetencija nuspręsti dėl prekių ženklo skiriamojo požymio „(atskirai) dėl kiekvienos prekės ir paslaugos", jis sutampa su pirmuoju klausimu ir į jį turi būti atsakyta taip pat. Be to, trečiojo klausimo antra dalis nėra pagrįsta faktinėmis aplinkybėmis tiek, kiek joje iškeliama prielaida, kad tarp Teisingumo Teismo sprendimo *Koninklijke KPN Nederland* ir „nacionalinės teisės aktų, reglamentuojančių teismo kompetenciją (skundo dėl nacionalinės valdžios institucijos sprendimo atveju)", aiškinimo yra prieštaravimas. Iš tikrųjų iš šio sprendimo matyti, kad nacionalinių teismų kompetenciją nustato vidaus teisės normos.

41 Vokietijos vyriausybė teigia priešingai, kad nacionalinės teisės normos negali apriboti teismo galių vertinti prekių ženklo skiriamąjį požymį dėl kiekvienos prekės ar paslaugos. Direktyva, kaip ji aiškinama sprendime *Koninklijke KPN Nederland*, nacionalinės valdžios institucijoms šiuo klausimu įtvirtina, kokia privaloma informacija turi būti nurodyta jų sprendimuose. Šios vyriausybės manymu, teismai, kurie pagal nacionalinę teisę gali peržiūrėti tik sprendimų teisėtumą, gali ir privalo taip pat spręsti dėl prekių ir paslaugų, tai yra atskirai dėl kiekvienos iš klasių. Tačiau ši vyriausybė priduria, kad kompetentinga valdžios institucija gali nenurodyti atskirų išvadų dėl kiekvienos prekės ar paslaugos, kai įmanoma pateikti bendrą išvadą dėl prekių ar paslaugų, kurių atžvilgiu žymens galimybę būti saugomam reikėtų vertinti identiškai.

42 Komisijos nuomone, direktyva nedraudžia skundą dėl kompetentingos valdžios institucijos sprendimo nagrinėjančio teismo kompetenciją reglamentuojančius nacionalinės teisės aktus aiškinti taip, kad jei prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo nepateikė papildomos registracijos paraiškos prekėms ir paslaugoms, dėl kurių ši valdžios institucija nepateikė jokio atsisakymo pagrindo, jie neleidžia šiam teismui nurodyti valdžios institucijai įregistruoti prekių ženklą daliai prekių ar paslaugų. Komisijos manymu, Beniliukso prekių ženklų įstatymas atitinka direktyvą (būtent jos 3 ir 13 straipsnius), kuri palieka valstybėms narėms plačią veikimo laisvę reguliuojant prekių ženklų vidaus procedūras.

Teisingumo Teismo vertinimas

43 Visų pirma reikia priminti, kad direktyva, kaip matyti iš jos tryliktos konstatuojamosios dalies, nesiekiama įgyvendinti visiško valstybių narių prekių ženklų įstatymų suderinimo ir ji apsiriboja tų nacionalinių įstatymų nuostatų, kurios turi tiesioginės įtakos vidaus rinkos funkcionavimui, suderinimu.

44 Be to, remiantis direktyvos penkta konstatuojamąja dalimi, ji valstybėms narėms palieka teisę savo nuožiūra nustatyti prekių ženklų registravimo procedūrų tvarką, ypač prekių ženklų registravimo procedūrų formą.

45 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką, kai konkretus Bendrijos teisės reglamentuojamos srities klausimas nėra sureguliuotas pagal Bendrijos teisę, kiekviena valstybė narė savo nacionalinės teisės sistemoje turi nustatyti detalias procesines taisykles dėl ieškinių, skirtų užtikrinti teisės subjektų teisių, kylančių iš Bendrijos teisės, apsaugą,

ir tokios taisyklės negali būti mažiau palankios už taikomas panašiems nacionaline teise grindžiamiems ieškiniams (lygiavertiškumo principas), ir dėl jų Bendrijos teisėje nustatytų teisių įgyvendinimas neturi tapti praktiškai neįmanomas arba pernelyg sudėtingas (veiksmingumo principas) (šiuo klausimu žr. 2001 m. gruodžio 6 d. Sprendimo *Clean Car Autoservice*, C-472/99, Rink. p. I-9687, 28 punktą ir cituotą teismo praktiką).

46 Kalbant apie nacionalinės teisės aktą, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kuris skundą dėl kompetentingos valdžios institucijos sprendimo nagrinėjančiam teismui neleidžia priimti sprendimo dėl prekių ženklo skiriamojo požymio atskirai dėl kiekvienos prekės ir paslaugos, nurodytos šio prekių ženklo registracijos paraiškoje, jeigu nei ši paraiška, nei minėtos valdžios institucijos sprendimas nebuvo susiję su prekių ar paslaugų kategorijomis ar atskiromis prekėmis ar paslaugomis, reikėtų pažymėti, kad toks teismų kompetencijos apribojimas nelaikomas prieštaraujančiu veiksmingumo principui, jeigu visų pirma suinteresuotasis asmuo po jam visiškai ar iš dalies nepalankaus sprendimo priėmimo galėtų pateikti naują prekių ženklo registracijos paraišką. Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar laikomasi šių lygiavertiškumo ir veiksmingumo principų.

47 Iš Teisingumo Teismo praktikos taip pat matyti, kad skundą dėl sprendimo, susijusio su prekių ženklo registracijos paraiška, nagrinėjantis teismas pagal taikytinų nacionalinės teisės aktų jam suteiktą kompetenciją irgi turi atsižvelgti į visus reikšmingus faktus ir aplinkybes (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *Koninklijke KPN Nederland* 36 punktą).

48 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į trečiojo klausimo antrą dalį reikia atsakyti, kad direktyva turi būti aiškinama kaip nedraudžianti tokio nacionalinės teisės akto, kuris skundą dėl kompetentingos valdžios institucijos sprendimo nagrinėjančiam teismui neleidžia priimti sprendimo dėl prekių ženklo skiriamojo požymio atskirai dėl

kiekvienos prekės ir paslaugos, nurodytos šio prekių ženklo registracijos paraiškoje, jeigu nei šis sprendimas, nei ši paraiška nebuvo susijusi su prekių ar paslaugų kategorijomis arba atskiromis prekėmis ar paslaugomis.

Dėl antrojo klausimo ir trečiojo klausimo pirmos dalies

49 Antruoju klausimu ir trečiojo klausimo pirma dalimi, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar direktyva turi būti aiškinama kaip draudžianti tokį nacionalinės teisės aktą, kuris skundą dėl kompetentingos valdžios institucijos sprendimo nagrinėjančiam teismui neleidžia atsižvelgti į faktus ir aplinkybes, atsiradusius po šio sprendimo priėmimo.

Dėl priimtinumo

50 Savo pastabose BBM pirmiausia nurodo prieštaravimą dėl priimtinumo dėl šių klausimų.

51 Šie klausimai paremti tuo, kad „reikšmingi faktai ir aplinkybės", į kuriuos reikia atsižvelgti, skiriasi dėl laiko, praėjusio tarp BBM priimto sprendimo ir skundą dėl šio sprendimo nagrinėjančio teismo sprendimo priėmimo. Tačiau iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą niekaip nematyti, kad toks pasikeitimas iš tikrųjų įvyko. Todėl šie klausimai yra absoliučiai teorinio ar hipotetinio pobūdžio ir dėl to nepriimtini.

52 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Teisingumo Teismui ir nacionaliniam teismui bendradarbiaujant pagal EB 234 straipsnį, tik bylą nagrinėjantis nacionalinis teismas, kuris yra atsakingas už priimamą sprendimą, atsižvelgdamas į konkrečios bylos aplinkybes, turi įvertinti reikalingumą pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą, kad galėtų priimti savo sprendimą, ir Teisingumo Teismui pateikiamų klausimų svarbą. Tačiau Teisingumo Teismas negali nuspręsti dėl jam nacionalinio teismo pateikto prejudicinio klausimo, jeigu akivaizdu, kad nacionalinio teismo prašymas išaiškinti Bendrijos teisę niekaip nesusijęs su pagrindinės bylos faktais ar ginčo dalyku, arba kai klausimas yra hipotetinis (šiuo klausimu žr. 2005 m. spalio 25 d. Sprendimo *Schulte*, C-350/03, Rink. p. I-9215, 43 punktą ir cituotą teismo praktiką).

53 Taip nėra kalbant apie šiuos klausimus. Iš tikrųjų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad jam nagrinėjant skundą dėl kompetentingos valdžios institucijos sprendimo, įmanoma, jog pagrindinės bylos aplinkybėmis nacionalinės teisės aktas neleistų atsižvelgti į visus reikšmingus faktus ir aplinkybes. Jis mano, kad toks reikšmingas faktas nagrinėjant registracijos paraišką galėtų būti tai, kad nėra jokio atsisakymo registruoti pagrindo dėl tam tikrų paraiškoje nurodytų prekių, tačiau tokie pagrindai nurodyti kitų prekių atžvilgiu.

54 Tokiomis aplinkybėmis atrodo, kad antrasis klausimas ir trečiojo klausimo pirma dalis nėra teorinio ar hipotetinio pobūdžio ir todėl jie priimtini.

Teisingumo Teismui pateiktos pastabos

55 BBM tvirtina, kad direktyvos 3 straipsnis negali pateikti atsakymo į antrąjį klausimą.

56 Remdamasi pirmiau nurodytu sprendimu *Koninklijke KPN Nederland* bei direktyvos 3 straipsnio 3 dalies antruoju sakiniu, Vokietijos vyriausybė tvirtina, kad klausimas dėl apribojimo atsižvelgti į faktus ir aplinkybės, kurie atsiranda ar paaiškėja tik po kompetentingos valdžios institucijos sprendimo dėl prekių ženklo paraiškos priėmimo, patenka į valstybių narių kompetenciją.

57 Komisija pritaria šiai nuomonei ir priduria, kad nacionalinės teisės normos, kurios teismui neleidžia kompetentingos valdžios institucijos sprendimo paskelbti neteisėtu remiantis faktais ir aplinkybėmis, atsiradusiais po šio sprendimo priėmimo, turi atitikti lygiavertiškumo ir proporcingumo principus.

Teisingumo Teismo vertinimas

58 Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, pirma, kad kompetentinga valdžios institucija, prieš priimdama galutinį sprendimą dėl prekių ženklo įregistravimo, turi atsižvelgti į visus reikšmingus faktus ir aplinkybes ir, antra, skundą dėl šio sprendimo nagrinėjantis teismas pagal nacionalinės teisės aktų jam suteiktą kompetenciją turi taip pat atsižvelgti į visus reikšmingus faktus ir aplinkybes (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Koninklijke KPN Nederland* 36 punktą).

59 Tokiuose ginčiuose, kaip teisingai pažymi Komisija, nacionalinis teismas turi patikrinti kompetentingos valdžios institucijos sprendimo teisėtumą. Tačiau pastarąjį sprendimą galima priimti tik remiantis faktais ir aplinkybėmis, apie kuriuos ši valdžios institucija galėjo žinoti priimdama sprendimą.

60 Todėl reikia daryti išvadą, kad nacionalinė teisė skundą dėl kompetentingos valdžios institucijos sprendimo nagrinėjančiam teismui, vertinant to sprendimo teisėtumą, gali neleisti atsižvelgti į faktus ir aplinkybes, atsiradusius po šio sprendimo priėmimo.

61 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą ir trečiojo klausimo pirmą dalį reikia atsakyti, kad direktyva turi būti aiškinama kaip nedraudžianti tokio nacionalinės teisės akto, kuris skundą dėl kompetentingos valdžios institucijos sprendimo nagrinėjančiam teismui neleidžia atsižvelgti į faktus ir aplinkybes, atsiradusius po šio sprendimo priėmimo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

62 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1988 m. gruodžio 21 d. Pirmoji Tarybos direktyva 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti turi būti aiškinama taip:

— **kompetentinga valdžios institucija, atsisakydama įregistruoti prekių ženklą, savo sprendime turi nurodyti išvadą, kurią padarė dėl kiekvienos registracijos paraiškoje nurodytos prekės ir paslaugos, nepaisant to, kaip ši paraiška buvo suformuluota. Tačiau kai tas pats atsisakymo pagrindas taikomas prekių ar paslaugų kategorijai ar grupei, kompetentinga valdžios institucija gali pateikti tik bendrus visoms nurodytoms prekėms ar paslaugoms motyvus,**

— **ji nedraudžia tokio nacionalinės teisės akto, kuris skundą dėl kompetentingos valdžios institucijos sprendimo nagrinėjančiam teismui neleidžia priimti sprendimo dėl prekių ženklo skiriamojo požymio atskirai dėl kiekvienos prekės ir paslaugos, nurodytos registracijos paraiškoje, jeigu nei šis sprendimas, nei ši paraiška nebuvo susiję su prekių ar paslaugų kategorijomis arba atskiromis prekėmis ar paslaugomis,**

— **ji nedraudžia tokio nacionalinės teisės akto, kuris skundą dėl kompetentingos valdžios institucijos sprendimo nagrinėjančiam teismui neleidžia atsižvelgti į faktus ir aplinkybes, kurie atsirado po šio sprendimo priėmimo.**

Parašai.